

nævnte, bestemt, at Lønningsforholdene skulle afgøres enten ved en særlig Lov eller paa Finansloven, og Lønningerne til disse Konsuler ere derfor ogsaa opførte her paa dette Lovforslag. Der er som Lønning for hver af dem foreslaaet 6,000 Kr., hvilket er Maksimum af, hvad der kan tilstaa; der er dernæst i Opholdspenge tilstaaet 6,000 Kr. og til Kontorhold 2,000 Kr.; men da de 2,000 Kr. i Kontorhold ikke gaa ind i Hovedsummen, vil det ses, at det hele, som gives hver af dem, er 12,000 Kr., hvilket ganske sikkert er en overordentlig ringe Sum, naar man vil vente at faa en Mand, som baade forener Dygtighed med den Egenskab at kunne anvende hele sin Tid paa den paagældende Post. Der kunde maaske have været Tale om at sætte Opholdspengene op til 8,000 Kr., hvad der er Maksimum, men jeg antager dog, at det ikke har været Lovens Mening, at eventuelle Konsuler i Kristiania og Stockholm skulde have de højeste Opholdspenge; disse skulde gives, hvis vi f. Eks. skulde have en udsendt Konsul i London. Jeg vil bemærke, at der altsaa i alt er opført 28,000 Kr. til disse 2 Konsulers Lønninger og Kontorhold, men at ikke hele dette Beløb kan regnes som forøget Udgift, idet Generalkonsul Warburg af Statskassen oppebar 2,800 Kr. som Erstatning for bortfalden Konsulatafgift, og Konsul Andersen endogsaa 4,500 Kr.; disse 7,300 Kr. gaa altsaa fra den Sum, hvormed Budgettet vil blive belastet. Hermed skal jeg anbefale denne Sag til det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Opførelse af et Hospital for Søværnet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2521 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Rørdam: Naar man gennemlæser de Bemærkninger, som ledsage dette Lovforslag, vil man se, at det har haft ret store Vanskeligheder paa sin Vej, inden det er kommet frem. I Bemærkningerne staa der, at der i Aarene 1891—92 af den nedsatte Kommission udarbejdedes et Forslag

om et stort Hospital paa 170 Senge, men dette Projekt kom ikke til Udførelse, da den Grund paa Kjøbenhavns Fælleder, som man havde tænkt sig at anvende, ikke kunde erhverves. Jeg synes, at det er en noget mærkelig Maade, hvorpaa denne Kommission har baaret sig ad. Hvis jeg havde været Medlem af den, vilde jeg have fundet, at den naturligeste Vej vilde have været at undersøge, om den Grund, hvorpaa man vilde bygge, var til Salg, inden man udarbejdede Planen til et Hospital, som man vilde bygge paa bemeldte Grund. Man kan dog egentlig med Rette sige, at naar man ikke har Grunden, hvorpaa man skal bygge, er det, man bygger, kun Luftkasteller. Det kan derfor ikke siges at være saa underligt, at det ikke blev til noget den Gang med Planen. Senere var man saa saa heldig at faa en Grund paa Orlogsværftet, som havde den Fordel, at Marineministeriet, Staten, selv ejede den, og at der altsaa for saa vidt kunde bygges derpaa, men ved Undersøgelse viste det sig, at Grunden ikke egnede sig til Bebyggelse, idet det var en opfyldt Grund, hvor de hygiejniske Forhold vare saa daarlige, at to af Arbejderne døde under Udgravningerne. Derfor vilde man heller ikke gaa til at lægge Hospitalet der. Man fandt saa en anden passende Beliggenhed, nemlig en Bastion ude paa Kristianhavns Vold, den saakaldte „Elefantbastion“. Den eggede sig i alle Henseender udmærket til, at der lagdes et Hospital paa den, men da det kom til Stykket, vilde Krigsministeren af militære Grunde ikke af med den. Jeg synes nu, at militære Grunde havde talt nok saa meget for, at Søværnet fik et Hospital, hvor Marinens tjenstgørende Personale kunde indlægges, som at man beholdt den gamle Bastion, som ganske sikkert ingen som helst Værdi har i militær Henseende. Man var imidlertid senere saa heldig paa Kristianhavns Vold at finde en anden Bastion, som sorterede under Marineministeriet, og den højtærede Marineminister stillede sig saa velvillig, at han mente, at denne Bastion nok kunde gaa ud af Befæstningen, uden at militære Grunde talte stærkt imod det. Det var altsaa nu lykkedes at faa en Grund, hvor Hospitalet kunde ligge, men naar man nu ser hen til, at det Søværnsudvalg, som blev nedsat i 1895, opfordrede den højtærede Marineminister til at tage Opførelsen af et Hospital under Overvejelse, og der nu først i 1899 er fremkommet et Lovforslag derom, saa forekommer det mig, at denne Sag nok kunde